

EVANGHELIA VEȘNICĂ ȘI GLORIOASĂ DUPĂ CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Prima Tipărire, 1998

Copyright © 1998 ținut de

“LET THERE BE LIGHT” MINISTRIES (rs)

PO BOX 238

Rogue River, OR 97537

U.S.A.

www.LightMinistries.com

Toate drepturile sunt rezervate. Vă este dată permisiunea să retipăriți acest pamflet cu condiția să fie duplicată în întregime și fără nici o schimbare sau un comentariu.

Pentru a primi pamflete adiționale, cât și o listă completă cu alte materiale valabile, vă rog să scrieți la:

BOOKLETS
PO BOX 328
ROGUE RIVER, OR 97537

EVANGHELIA VEȘNICĂ ȘI GLORIOASĂ DUPĂ CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Astăzi sunt la fel de multe “evanghelii” predicate, crezute și vestite după cum sunt diferite religii convingătoare. Toate aceste “evanghelii” nu pot fi adevărate, pentru că fiecare se contrazice untr-un fel cu celălalte. Atunci cum poate ca omul de rând să afle care “evanghelie” este adevărată și să evite să piardă timpul crezând și urmând o contrafacere? Răspunsul la această întrebare e simplu: noi trebuie să ne întoarcem înapoi la Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu unde se găsește adevărata evanghelie, și să testăm tot ceace omul spune că este adevăr prin Cuvântul Său.

Dumnezeu ne spune:

“La lege și la mărturie: căci dacă nu vor vorbi după acest cuvânt, este pentru că nu e lumină în ei.” Isaia 8:20 (tradus din engleză).

Biblia este cuvântul inspirat a lui Dumnezeu scris pentru a ne ajuta să evităm de a fi conduși greșit spre distrugere, și să ne arate calea dreaptă spre viață veșnică. Acest cuvânt sfânt nu a fost scris de oameni răi și vicleni, ci a fost scris de oameni sfinți ai lui Dumnezeu după cum au fost “mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21). Iar traducerea cea mai bună din care să studiem este King James. Așadar, prin examinarea Cuvântului lui Dumnezeu omul de rând poate înțelege ce este adevărata Evanghelie. Și toată Scriptura, nu doar o parte, este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire.(1)

Atunci, ce spune Dumnezeu prin Biblia Sa sfântă despre Evanghelie?

Evanghelia în mod literal înseamnă a aduce vești bune altora.(2) Însă ce fel de vești bune?

Evanghelia este despre salvarea omenirii.(3) Însă de ce are omenirea nevoie să fie salvată?

Pentru răspunsul la această întrebare, noi trebuie să mergem înapoi la începutul istoriei pământului.

Când Dumnezeu a creat lumea, El a creat-o în frumusețe și splendoare.(4) În această lume perfectă, Dumnezeu a creat pe Adam și pe Eva.(5) Ei au fost perfecți atât fizic, mintal cât și spiritual. Dumnezeu le-a dăruit tot ce au avut nevoie pentru fericirea lor completă. Toate acestea le-a fost dăruit cu îndurare, însă cu o condiție:

“Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: ‘Poti să mănânci după placere din orice pom din grădina; dar din pomul cunostintei binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negresit.’” Geneza 2:16-17.

Însă atât Adam cât și Eva nu s-au încrezut în Dumnezeu și au ales să mănânce din fructul pomului interzis, astfel ei au încălcat cuvântul sau legea lui Dumnezeu și au păcătuit.(6) Ei au căzut imediat din poziția lor înaltă în neprihănire, și au fost aduși sub penalitatea păcatului – care este moartea.(7)

Și pentru că Dumnezeu nu i-a cauzat pe Adam și pe Eva să încalce legea Sa sau să păcătuiască, atunci cine este autorul, sau cel responsabil în crearea păcatului și al morții? Lucifer, sau Satana, sau Diavolul.(8)

Biblia ne descoperă că deoarece omenirea a ales să păcătuiască prin neascultare de Dumnezeu – Autorul și Creatorul vieții lor – și au încălcat legea Sa, două lucruri majore s-au întâmplat.

#1. Atât Adam cât și Eva au fost aduși imediat sub conducerea lui Satana. Ei au trebuit să fie sclavii lui pentru veșnicie și să trăiască o viață mizerabilă și o existență sortită osândirii și în sclavia păcatului. Ei nu mai puteau să urmeze voința lui Dumnezeu, pentru că Satana a fost acum superiorul și împăratul lor.(9)

#2. Păcatul nu poate locui în prezența lui Dumnezeu fără să fie distrus de strălucirea gloriei Sale. Astfel omenirea a fost în fața unei separări veșnice de Dumnezeu–Împăratul lor iubitor.(10)

Însă n-a putut Dumnezeu, din iubire pentru omenire să Își altereze sau să-Și schimbe cuvântul sau legea Sa în ordine pentru a salva omenirea de rezultatele încălcării legii și păcatului? Nu, pentru că Dumnezeu nu minte; El nu-Și schimbă gândul și nu-Și alterează voința Sa în ordine pentru a Se potrivi circumstanțelor; El nu este cu două fețe și nu va fi niciodată un hipocrit.(11)

El ne spune clar:

“Nu-Mi voi călca legământul, și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele.” Psalmii 89:34.

Astfel, noi știm că Dumnezeu niciodată nu-Și va trăda poporul Său – El este un Dumnezeu în care ne putem încrede total, știind că vom fi în siguranță în mâinile Sale.(12)

Dacă Dumnezeu și-ar fi schimbat legea Sa în ordine pentru a salva omenirea în păcatele ei atunci aceasta ar fi dovedit că El a greșit când a dat omenirii o lege pe care n-a putut s-o păzească. De aceea Dumnezeu, nu Satana, ar fi fost responsabil pentru păcat! Aceasta ar fi cauzat ca împărăția și guvernarea lui Dumnezeu să cadă, iar Satana ar fi fost justificat în rebeliunea sa. Așadar, Dumnezeu n-a putut să schimbe sau să altereze nici măcar o poruncă din legea Sa în ordine pentru a salva omenirea în păcatele ei.

Însă Dumnezeu nu a lăsat creațiunea Sa neascultătoare să rămâna pentru veșnicie separată de El (sursa vieții) și să fie pentru totdeauna slujitorii lui Lucifer (întemeietorul morții), pentru veșnicie în sclavia păcatului și al morții fără nici o speranță de a se întoarce înapoi și pentru a fi în armonie cu Dumnezeu, cu legea Sa, și într-o comuniune fericită iarăși cu El. Dumnezeu nu a permis ca Satana să triumfeze pentru totdeauna, însă prin aprovizionarea unui preț infinit a creat o cale de scăpare pentru toți care doresc cu adevărat să se rupă din strânsoarea Diavolului și să se unească și să vină în armonie cu Dumnezeul lor iubitor.

“Vrășmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; Aceasta îți va zdrobi capul iar tu îi vei zdrobi călcâiul.” Geneza 3:15.

Cine este această “sămânța” a femeii care va zdrobi capul lui Satana, sau care va birui și-i va fi superior, și aducând omenirii o cale de scăpare de acest dușman puternic? Isus Hristos.(13) Și cine este Isus Hristos? Fiul viului Dumnezeu.(14)

Dumnezeu Tatăl a iubit omenirea atât de mult încât El a plătit de bună voie cel mai mare preț pe care ar fi putut să-l plătească pentru a ne salva – El a dat pe singurul Său Fiu Isus Hristos pentru a ne oferi o șansă de scăpare, pentru ca să putem fi salvați din păcat, de Satana, și de la moarte veșnică!

“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume

ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El....Voia Tatălui este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” Ioan 3:16-17, 6:40.

Încălcarea poruncii lui Dumnezeu ne-a separat de Tatăl, iar noi n-am mai fost în armonie cu El ci am fost în dușmănie cu El și neprihănirea. Păcatele noastre au făcut o mare prăpastie între noi și Dumnezeu.(15) Însă prin Isus Hristos–legătura între Dumnezeu și om(16) – Tatăl a adus o cale prin care noi pute fi în dușmănie cu păcatul și cu Satana, și astfel să fim aduși înapoi în comuniune și în armonie cu Dumnezeul nostru îndurător. Ce altceva ar fi putut Dumnezeu să ne dea mai mult pentru a ne arăta cât de mult ne iubeste, decât pe Fiul Său? Ce fel de iubire este aici arătată?

“Domnul mi se arată de departe: “Te iubesc cu o iubire veșnică; deaceea îți păstrez bunătatea Mea!” Ieremia 31:3.

Acesta e motivul pentru care adevărata Evanghelie se centrează în jurul lui Isus Hristos; nu în jurul lui Budda, sau Krișna, sau Confucius, sau Maitreya, sau oricare altă ființă umană; ci în jurul lui Isus.(17) Doar Isus din Nazaret este cea mai mare descoperire al iubirii Tatălui care este veșnică pentru tine și pentru mine.(18)

“Isus i-a zis: Eu sunt calea adevărului și viața. **Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine...** Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl...” Ioan 14:6, 9.

Însă care este calea de scăpare pe care Isus ne-a dat-o? A face un legământ veșnic cu Dumnezeu Tatăl pentru salvarea omenirii.(19)

Când omenirea a ales să încalce legea lui Dumnezeu și a păcătuit, pedeapsa acesteia a fost moartea. Însă această penalitate n-a fost imediat executată pentru că Tatăl a permis ca singurul Său Fiu să Se ofere ca un substitut în ordine pentru a suferi penalitatea morții în locul nostru. Un legământ veșnic a fost făcut între Tatăl și Fiul Său pentru salvarea noastră. Isus Hristos și-a sacrificat viața în locul vieții noastre! El a fost binevoitor să fie ucis, și sângele Său să fie vărsat, în ordine pentru oferi omenirii căzute o șansă pentru a fi răscumpărată înapoi la Tatăl. Deaceea, chiar și Adam și Eva puteau să fie salvați! Așadar, în esență, Isus a fost ucis de la întemeierea lumii!(20)

Aceasta înseamnă că Isus Hristos a fost în existență chiar înainte ca Adam și Eva să fi păcătuit, pentru că El S-a oferit să fie ucis pentru penalitatea păcatului de la întemeierea sau începutul lumii. Iar aceasta e exact ceea ce Scripturile ne descoperă.(21) De fapt, Isus a creat această lume și tot ce este în ea!

“La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” Ioan 1:1-3.

“La sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile...” Evrei 1:2.

Așadar, această Evanghelie glorioasă al salvării a fost predicată chiar și lui Adam și Eva după ce ei au păcătuit, ceea ce le-a oferit o cale de scăpare de la moarte sigură – și ceea ce a fost cu adevărat o veste bună pentru ei!

Deasemenea, pentru a impresiona și mai mult situația teribilă de a încălca legea cea veșnică și de neschimbat a lui Dumnezeu,(22) și pentru a ne îndrepta spre Isus ca sacrificiul nostru pentru păcat, Dumnezeu a întemeiat un sistem care a necesitat sacrificiul unui miel fără cusur. Acest animal

blând a trebuit să fie ucis și să i se scurgă sângele pentru fiecare, și pentru oricare ocazie când cineva a încălcat legea lui Dumnezeu și a păcătuit. Acest sistem de sacrificiu a fost dat lui Adam și lui Eva și generațiilor după ei,(23) și a fost un simbol a lui Isus fiind sacrificat pentru păcatele noastre. Acest sistem simbolic, asemenea unei umbre, a ținut spre Isus când avea să moară în mod literal și oferit ca un miel, cu sângele Său vărsat, ca sacrificiu pentru păcatele noastre.(24) Astfel, acest sistem umbros de sacrificiu și legile sale au întărit Evanghelia, iar în simbol L-a înălțat pe Isus ca singura noastră speranță de salvare.

Aceiași Evanghelie a fost predicată Lui Avraam, și a ținut înainte spre Isus când avea să vină jos din ceruri și Să Se predea Însuși să fie substitutul nostru pentru păcat, luând penalitatea păcatului asupra Sa pentru a ne oferi singura cale de scăpare din sclavia lui Satana.(25)

După exodul din Egipt, Dumnezeu a dat iarăși acele două seturi de lege poporului Său. El le-a dat iarăși legea Sa care a fost veșnică și de nealterat prin a le declara în auzul întregului popor,(26) iar Dumnezeu Însuși le-a scris cu mâna Sa(27) așa ca nimeni să nu uite aceste zece porunci.(28) Iar în al doilea set de porunci Dumnezeu le-a dat legea sistemului de sacrificii, și l-a pus pe Moise să le scrie.(29)

Așadar, Dumnezeu a declarat și a scris cele zece porunci, însă El l-a pus pe Moise să scrie legile ceremoniale de sacrificii. El a făcut acesta pentru a arăta o distincție între aceste două seturi de legi și porunci. Iar pentru a arăta în continuare aceasta, mărturia sau cele zece porunci au fost puse direct în chivotul legământului sub scaunul de îndurare,(30) semnificând că îndurarea va fi dăruită tuturor aceluia care au încălcat vre-una din poruncile veșnice a lui Dumnezeu. În timp ce legile ceremoniale de sacrificii au fost așezate lângă chivot,(31) semnificând că aceste legi au fost temporare.

Întregul sistem ceremonial a fost total întemeiat și centrat asupra lui Hristos. Chiar preoția, care a plasat sângele mielului vărsat asupra altarului pentru ispășirea păcatelor mărturisite, L-a reprezentat pe Hristos. Astfel când cineva s-ar fi întrebat de ce un animal inocent și fără pată a trebuit să fie sacrificat și să i se scurgă sângele pentru ispășirea păcatelor, miștile lor au putut fi îndreptate doar spre Isus! Așadar Evanghelia a fost predicată continuu în simbol și în umbră de-a lungul istoriei.

Această predicare umbrată a Evangheliei a fost înforțată până când a sosit timpul pentru Hristos să părăsească tronul Tatalui Său și căminul Său glorios, să-Și pună jos hainele împărătești, lăsându-Și poziția autorității și onoarea curților cerești, părăsind adorarea îngerilor necăzuți și să vină jos în această lume întunecată și mânjită de blestemul păcatului.(32)

“El [Isus Hristos], măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” Filipeni 2:6-8.

Aceasta este cu adevărat un mister!

“Și fără îndoială, mare este taina evlaviei...Celce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.” 1 Timotei 3:16.

De ce a trebuit ca Fiul lui Dumnezeu să vină aici jos pe acest pământ pentru a fi născut ca un bebeluș neajutorat?

“Ea [Maria] va naște un Fiu, și-I vei pune numele ISUS, **pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.**” Matei 1:21.

Însă cum va salva Isus pe poporul Său din pacatele sale și făcându-i capabili să aibe viața veșnică?

“Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, **și va lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. El n-a făcut păcat,** și în gura Lui nu s-a găsit viclesug.” 1 Petru 2:21-22.

Isus a fost un model, sau un exemplu, sau o copie pentru întreaga omenire ca să fie imitat în ordine pentru a obține viața veșnică prin credință în El.(33) Apoi prin a privi la Isus – autorul credinței noastre(34) – și examinând viața Lui, noi putem vedea exact cece trebuie să facem și ce să copiem în viața noastră. Și care a fost tema vieții lui Hristos?

“Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele.” Psalmii 40:8.

De ce a pus Hristos Legea Tatălui Său în inima sau în mintea Sa?

“Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuesc împotriva Ta.” Psalmii 119:11.

“Unde este cuvântul împăratului, acolo este putere...” Eclesiastul 8:4 (tradus din engleză).

Așadar, Hristos a ales ca legea lui Dumnezeu să fie scrisă în inima Sa, iar prin aceasta obținând har și putere divină pentru a nu încălca Legea lui Dumnezeu în a păcătui.

A trăit Hristos în deplină conformitate și ascultare de Legea Tatălui Său ca fără s-o încălce și să păcătuiască măcar vreo dată? Da!(35) Dar Scripturile ne spun ca Hristos a fost ispitit să facă răul și să păcătuiască la orice pas din viața Sa.(36)

Însă poate Dumnezeu să fie ispitit să facă răul sau să păcătuiască? Nu.(37) Cu toate acestea Isus a fost ispitit să facă aceste lucruri! Astfel, în ce natură a trebuit să fi trăit Isus întreaga Sa viața în timp ce a fost pe acest pământ în ordine pentru a dăruia omenirii un exemplu perfect și un model de ascultare fără să încălce poruncile Tatălui Său? Isus Și-a trăit viața în natura umană!

Isus a fost atât Dumnezeu(38) câtși om(39) în același timp.(40) Însă Isus n-a ales să trăiască în natura Sa Dumnezeiască când a fost pe pământ pentru că noi n-am fi fost în stare să rezistăm strălucirii și gloriei Sale. El a ales ca să-și acopere Divinitatea și gloria Sa prin a lua asupra Sa natura umană pentru ca să poată trăi între noi, ca unul dintre noi.

A ales Isus să trăiască și să biruiască ispita și păcatul într-o natură necăzută – pe care o au îngerii și pe care a avut-o Adam și Eva înainte de căderea în păcat? Sau într-o natură căzută pe care tu și eu o posedăm?

“Căci negreșit, el n-a luat natura îngerilor asupra sa, ci el a luat sămânța lui Avraam asupra sa.” Evrei 2:16 (tradus din engleza).

Hristos n-a luat asupra Sa o natură necăzută, ci El a luat asupra Sa aceeași natură căzută pe care întreaga omenire a posedat-o după ce Adam a păcătuit – aceeași natură căzută pe care a avut-o Avraam și David, și pe care noi toți o avem.(41)

“Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește lucrurile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.” Evrei 2:17.

Aceasta înseamnă că Salvatorul nostru a luat natura cazută și păcătoasă asupra Sa, ceea ce înseamnă că El a simțit toate dorințele și inclinațiile spre a păcătui – așa cum o experimentăm noi.(43) Însă Hristos, prin a Se susține continuu de puterea și harul Tatălui Său,(44) niciodată nu a cedat ispitelor lui Satana și dorințelor interioare de a păcătui chiar în cea mai mică măsură.(45) El a condamnat păcatul în trupul Său(46) și a urmat voința lui Dumnezeu în mod perfect.(47) De ce a trebuit ca Hristos să I-a asupra Sa natura noastră căzută? Pentru ca El Însuși să poată experimenta prin ceea ce noi trebuie să trecem când suntem ispitiți; iar astfel ca El să poată dovedi că Legea lui Dumnezeu poate fi păzită – într-o natură căzută – fără s-o încalcăm. Astfel, Hristos este capabil să ne mângăie și să ne ajute să biruim orice ispită.

“Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” Evrei 2:18.

“Pot totul în Hristos, care mă întărește.” Filipeni 4:13.

La naștere, Hristos a fost perfect și fără păcat,(48) însă El n-a avut un caracter format complet.(49) El, așa ca tine și ca mine, a trebuit să-și dezvolte caracterul în neprihănire prin a învăța să asculte de Dumnezeu și legile Sale.(50) Isus a învățat ascultarea și și-a dezvoltat caracterul în neprihănire prin a rezista ispitelor – prin a refuza să accepte dorințele naturii umane căzute pe care El a luat-o asupra Sa. El a trebuit să renunțe la El Însuși și să-și supună voința asemenea unui slujitor;(51) nu să-și placă Lui Însuși,(52) ci să urmeze voința Tatălui Său în toate lucrurile. Și pentru că Hristos a renunțat la Sine în mod continuu, aceasta a cauzat o teribilă luptă interioară în natura Sa căzută. Însă prin a Se susține de puterea și harul Tatălui Său, Hristos a fost capabil ca să asculte întotdeauna de legea și poruncile lui Dumnezeu, și să biruiască orice rău. Astfel și-a format Hristos caracterul Său în perfecțiune prin lucrurile pe care El le-a suferit pentru că El a rezistat ispitei și păcatului.(53)

“El este Acela care în zilele Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, **măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru totii cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice...**” Evrei 5:7-9.

“Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și **care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.**” Evrei 2:10.

Hristos a fost ascultător până la moarte – chiar moarte de cruce.(54) Astfel El a aprovizionat întreaga omenire cu un exemplu și model perfect pentru a ne arăta cum putem ca și noi să biruim orice fel de ispită așa cum El a biruit.

“Căci n-avem un Mare Preot **care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.**” Evrei 4:15.

Așadar Isus, Salvatorul și Răscumpărătorul nostru îndurător nu este departe de omenire,(55) ci El a ales să devină foarte aproape de tine și de mine – El a ales să devină unul dintre noi pentru

ca El să știe aceleași lupte interioare prin care noi trebuie să trecem când încercăm să rezistăm ispitei! El a devenit parte a omenirii pentru a ne atrage departe de păcat spre El – pentru a ne salva “din păcatele noastre” nu în păcate!(56) Iar El întotdeauna va auzi rugăciunea aceluia care strigă spre El cu seriozitate pentru ajutor.(57)

Hristos, Creatorul nostru, a ales ca să Se umilească de bunăvoie prin a deveni ca unul din creațiunea Sa. Nu doar atât, însă El S-a umilit prin a Se naște în clasa cea mai de jos a societății; un copil al unei clase sărace de lucrarea unui slujitor;(58) crescut într-un oraș (sat) foarte răutăcios; (59) și parte al unei rase care a fost sub jugul unei națiuni cuceritoare.(60) El n-a ales să fie născut într-o familie roială al unui rege conducător, sau într-o familie de bogați, ci El a ales să devină una cu cei mai de jos. Ce fel de umilință ne este etalată aici de Mântuitorul nostru? O umilință infinită! Și nimeni nu va avea o experiență de o sărăcie mai mare, încercată, de neceaz sau ispitire așa cum a experimentat Hristos. Hristos a ales să facă aceasta de bunăvoie pentru noi pentru ca El să poată ajunge până în adâncimile chinului și degradării umane, iar astfel să poată ridica întreaga omenire pentru a privi Dumnezeu și Tatăl lor iubitor! Ce fel de iubire ne este aici arătată? O iubire infinită!

Prin credință în Isus Hristos – lanțul de legătură dintre om și Dumnezeu – noi putem fi justificați înaintea lui Dumnezeu,(61) obținând har și putere pentru a rezista,(62) luptând împotriva și biruind toate ispitele și păcatele(63) spre neprihănire(64) prin Hristos(65) care ne întărește.(66)

Va întoarce Dumnezeu pe cineva care vine la El în umilință și sinceritate? Nu! Tatăl nostru și Fiul Său Isus nu va întoarce pe nimeni înapoi – indiferent de cece au făcut altora, sau câte păcate și-au acumulat împotriva lor!

“Și pe cel ce vine la Mine, **nu-l voi izgoni afară.**” Ioan 6:37.

“De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El.” Evrei 7:25.

Isus ne-a salvat de la moarte veșnică(67) prin a ne aduce înapoi în favoare și comuniune cu Tatăl veșnic și cuvântul sau legea Sa veșnică.(68) Tatăl nostru nu este nerăbdător să pedepsească pe aceia care păcătuiesc cu o moarte înfocată,(69) ci se bucură cântând pentru fiecare persoană care-și predă inima sa Lui!(70) Și dacă noi suntem credincioși lui Dumnezeu până la sfârșit, atunci vom secera viața veșnică – nu moarte veșnică.(71) Aceasta este cu adevărat o veste bună și o mare bucurie!

Dumnezeu Fiul a devenit ca unul din creațiunile Sale pentru ca El să poată condamna tot păcatul în natura umană căzută,(72) astfel arătând și dovedind tuturor că atunci când omenirea (tu și eu) este unită cu divinitatea (prin puterea lui Dumnezeu), păcatul nu este ales sau comis.(73) Astfel, prin credința în Isus Hristos, noi nu mai trebuie să alegem păcatul!

“Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavie, prin cunoașterea Celuice ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care **El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte.**” 2 Petru 1:3-4.

“Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu....**Știm că oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzește, și cel rău nu se atinge de el.**” 1 Ioan 3:9, 5:18.

Din iubire infinită pentru tine și pentru mine, Hristos a luat păcatele noastre asupra Sa – făcându-Se păcat pentru noi.(74) Hristos a fost lovit pentru păcatele noastre; El a fost rănit pentru încălcarea noastră a Legii lui Dumnezeu. El a luat nelegiuirea noastră asupra Sa, pentru ca noi să putem primi neprihănirea Sa. El a fost lovit și a primit multe lovituri, pentru ca noi să putem fi vindecați.(75) El a luat moartea care a fost a noastră, pentru ca noi să putem primi viața care a fost a Sa.

“Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne da pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” Isaia 53:3-6.

Hristos a ales de bunăvoie să moară pe cruce și să fie ucis ca un miel inocent cu sângele Său prețios vărsat în ordine pentru a ratifica legământul făcut cu Tatăl Său și să aducă pace între Dumnezeu și noi.(76) Moartea Sa a împlinit și a adus la sfârșit sistemul de sacrificii de tipuri și ceremonii(77) pentru ca El să poată deveni Marele nostru Preot(78) și Mijlocitor pentru păcate înaintea Tatălui Său.(79) Astfel Hristos a fost capabil să poarte sau să I-a asupra Sa păcatele întregii lumi,(80) și să curățească, cu sângele Său prețios,(81) pe toți care-și vor mărturisi și își vor părăsi păcatele lor(82) de toate nelegiuirile lor.(83) Astfel noi vom fi eliberați din sclavia răului(84) și aduși înapoi la Tatăl nostru.(85)

Moartea lui Hristos pe cruce a adus la un sfârșit sistemul legilor ceremoniale de sacrificii pe care Moise le-a scris. Însă moartea lui Hristos n-a dat la o parte sau alterat în vre-un fel legea celor zece porunci a lui Dumnezeu. De fapt, moartea lui Hristos este cel mai mare argument arătând și astăzi că cele zece porunci sunt încă în forță! Pentru că dacă Dumnezeu ar fi putut să-și schimbe Legea Sa, atunci Hristos n-ar fi trebuit să moară datorită încălcării Legii.

Însuși Hristos a declarat că Legea lui Dumnezeu nu va fi dată la o parte atâta timp cât există cerul și pământul.

“Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorociei; am venit nu să stric , ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi împlinit toate lucrurile.” Matei 5:17-18.

Chiar după moartea lui Hristos, Pavel a spus că porunca este “sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12). Pavel a spus deasemenea că dacă una din cele zece porunci ar fi schimbată sau alterată, ar fi trebuit să fi fost făcută înainte ca Hristos să fi murit – nu după – așa cum un testament trebuie făcut înainte de moarte – nu după.(86) Deoarece Hristos n-a schimbat cele zece porunci înainte de moartea Sa la Calvar, ci a spus că ele nu vor fi schimbate – chiar în cea mai mică măsură – atunci cele zece porunci ale lui Dumnezeu sunt valabile și astăzi pentru aceia care vor să fie urmașii lui Dumnezeu.(87) În mod special porunca a patra este în forță!

Ziua sfântă a Sabatului lui Dumnezeu este ziua a șaptea a săptămânii sau Sâmbăta, nu Duminica care este prima zi a săptămânii.(88) Mulți creștini buni cred că Sabatul lui Dumnezeu a fost schimbat de la Sâmbăta la Duminica după moartea lui Hristos în cinstea învierii Sale. Însă Biblia nu ne învață așa ceva.

Chiar după învierea lui Hristos, Pavel însuși ne spune că singura zi de Sabat pe care urmașii lui Dumnezeu s-o păzească ca zi de odihnă este aceeași zi de odihnă pe care Dumnezeu a stabilit-o în grădina Edenului – ziua a șaptea a săptămânii!

“Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: ‘Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.’...El hotărăște din nou o zi...**Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.** Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.” Evrei 4:4, 7, 9-11.

Isus Însuși S-a declarat să fie Domnul Sabatului,(89) iar El este și acum Domn al aceluiași Sabat! De fapt, dacă încercăm să dăm la o parte cele zece porunci ale lui Dumnezeu prin a spune că ele au fost ținute la cruce, atunci noi dăm la o parte și nevoia de Hristos ca Salvator al nostru!

Doar prin lege cunoaștem că facem răul.(90) Așadar, dacă dăm la o parte Legea, atunci nimeni n-ar fi vinovat de a păcatui.(91) Și dacă nimeni nu este vinovat de a păcatui, atunci nimeni nu va suferi penalitatea morții.(92) Astfel, ce nevoie mai avem noi de Hristos ca Salvator al nostru din păcat și moarte? Deasemenea, de ce am avea noi nevoie de pastori și religie – căroră singurul scop este să ne conducă la Hristos pentru salvare? Astfel puteți vedea, că a da la o parte Legea lui Dumnezeu, ar însemna să dați la o parte pe Hristos și nevoia de religie. Așadar, pentru oricine a pretinde să fie un urmaș a lui Hristos, și totuși să spună că Legea lui Dumnezeu nu mai trebuie să fie ascultată, ei subminează însăși credința pe care o țin, și dau la o parte pe Mântuitorul pe care ei pretind să-L slujească!

Nu cele zece porunci au fost ținute la cruce, ci legile ceremoniale de sacrificii au fost ținute la cruce pentru că acestea și-au avut împlinirea în mod complet în Hristos ca Sacrificiul și Marele nostru Preot.(93) Deaceia, toate cele zece porunci – pe care Dumnezeu le-a scris pe cele două table de piatră cu Însuși degetul Său – sunt valabile și astăzi.

“Deci prin credință desfințăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, **noi întărim Legea.**” Romani 3:31.

Dumnezeu vrea ca să scrie aceste legi veșnice pe tăblile minții și inimilor noastre.(94) Iar cu acest legământ nou, sau experiența nașterii din nou, noi vom sluji și Îl vom asculta pe Dumnezeu dintr-o inimă neîmpărțită prin a alege să-L ascultăm, și determinăm să rezistăm diavolului fără să mai păcătuim.(95)

Însă această Lege a lui Dumnezeu nu are putere să salveze pe nimenea. Singura ei lucrare este pentru a arăta păcatul din viața noastră și să ne condamne ca fiind vrednici de moarte.(96) Această cunoștință ne conduce spre Isus–care este singurul nostru Salvator din păcat și moarte.(97)

Cu toate acestea, așa cum a fost două mii de ani în urmă, mulți din urmașii preinși ai lui Hristos Îl refuză iarăși. Ei nu vor să păzească toate poruncile Lui în ordine pentru a fi eliberați din păcat, pentru că ei vor să continue în aceasta! Însă un creștin adevărat este mort către păcat, și trăiește pentru Hristos: un creștin adevărat nu slujește și nu trăiește în păcat, ci slujește și trăiește pentru Hristos.(98)

Când Hristos a venit pe acest pământ ca un bebeluș, a crescut ca om, și a început să predice altora această Evanghelie veșnică și glorioasă, n-ați crede că El ar fi fost primit cu bucurie de preinșii urmași ai lui Dumnezeu? N-ați crede că El ar fi fost multiubit pentru a aduce omenirii viața Sa Însăși ca jertfă, și o cale de salvare din păcat și moarte veșnică? Însă ce s-a întâmplat cu adevărat?

Hristos a venit să aducă pe toți oamenii, nu doar o rasă, afară din întuneric la lumina Sa minunată a adevărului.(99) Aceasta a fost făcută în ordine pentru a elibera umanitatea de a fi în sclavia păcatului,(100) și pentru a nu mai fi prizonieri bisericilor corupte (numite case de închisoare sau gropi) și liderilor răutăcioși care au ales să refuze această Evanghelie a adevărului, pentru a continua în păcat, și care opreau pe alții de a fi separați și liberi în Isus.(101)

Biserica coruptă și majoritatea poporului L-au refuzat pe Hristos și au fost determinați să prevină această Evanghelie pentru a nu fi împărtășită și altora, prin a folosi tactici asemenea fricii, intimidării, și chiar moartea pentru aceia care au proclamat această Evanghelie al adevărului.(102) Aceasta a cauzat lui Isus multă suferință și tristețe.(103)

Isus a fost chiar trădat de unul din urmașii Lui care L-a predat bisericii corupte și conducerii răutăcioase.(104) Și nici unul din urmașii lui Hristos n-a ales să stea lângă El la început; ci toți l-au părăsit.(105) Biserica coruptă și poporul s-au unit cu autoritățile civile în ordine pentru a-L pune pe Hristos și pe urmașii Lui la moarte.(106) Iar această unire a făcut ca biserica și urmașii ei să devină o parte al Babilonului spiritual pe care cuvântul lui Dumnezeu îl condamnă.(107)

Hristos a fost biciuit, lovit, abuzat, scuipat, batjocorit, a avut spini străpunși pe capul Său și cuie înfipite în mâinile și picioarele Sale, și a fost crucificat pe o cruce de lemn de aceia care au pretins să fie urmașii lui Dumnezeu.(108) Oamenii care au pretins să fie păzitori ai Legii lui Dumnezeu L-au ucis pe Salvatorul lor – mesagerul legământului păcii cu Dumnezeu.(109) Ei au făcut aceasta și au persecutat pe adevărații urmași ai lui Hristos, pentru că ei n-au vrut să fie eliberați din păcat, ci au vrut să continue în acesta.(110) Iar aceiași istorie va fi repetată iarăși aceluia care predică și stau fermi pentru adevărul lui Dumnezeu.(111) Nu toți care spun că sunt urmașii lui Hristos sunt cu adevărat astfel!(112) Însă poziția noastră trebuie să fie “Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Fapte 5:29).(113)

Însă Salvatorul nostru binecuvântat n-a rămas în mormânt, ci a înviat biruitor.(114) El S-a înălțat la ceruri pentru a fi înaintea lui Dumnezeu ca Marele nostru Preot și Mijlocitor.(115) Astăzi El face ispășire cu sângele Său, și iartă păcatele mărturisite și părăsite ale oamenilor care s-au pocăit, până când Își va sfârși lucrarea Sa de ispășire din locul prea sfânt al sanctuarului ceresc.(116)

Mulți cred că lucrarea de ispășire a fost sfârșită la cruce aproape 2000 de ani în urmă. Însă Biblia nu învață aceasta.

Dumnezeu ne spune că înainte ca orice păcat să poată fi ispășit, un sacrificiu, cu sângele său vărsat, a trebuit să i-a loc. Apoi acest sânge vărsat a trebuit să fie luat de un preot în sanctuar și pus deasupra altarului.(117) Moartea lui Hristos pe cruce, cu sângele Său prețios vărsat, a fost ultimul sacrificiu adus pentru ispășirea păcatului.(118) Însă când Hristos a fost pe acest pământ, El a fost victima de sacrificiu și n-a putut să fie un preot.(119) De aceea, ispășirea n-a putut să fie sfârșită la cruce, pentru că Hristos n-a putut să officieze ca Marele nostru Preot în sanctuarul ceresc până după ridicarea Sa la cer. Însă Hristos officiază astăzi ca Marele Preot în Locul Prea Sfânt al sanctuarului ceresc iertând și ispășind pentru păcatele noastre mărturisite și părăsite cu sângele Său prețios pe care El de bună voie l-a vărsat pentru tine și pentru mine.

“Dar El (Isus Hristos), fiindcă rămâne în veac, are o preoție, care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să măntuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, **pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.**” Evrei 7:24-25.

Dumnezeu să fie lăudat pentru că Hristos astăzi mijlocește pentru noi și face ispășire pentru poporul Său datorită păcătuirii continue. Iar Hristos va continua să facă ispășire și să ierte păcatele mărturisite și părăsite până când lucrarea Sa va fi sfârșită. După ce Hristos își termină lucrarea Sa de ispășire, timpul de probare va fi încheiat, și dacă păcate sunt făcute după acest timp acestea nu vor putea să fie iertate.(120) Așadar, orice păcat trebuie să fie pus de-o parte acum înainte ca Hristos să-și sfârșească lucrarea Sa de ispășire.(121) Apoi Hristos va veni iarăși pentru a doua oară(122) pentru a-i elibera pe poporul Său care păzește poruncile Sale de dușmanii lor,(123) și pentru a da poporului Său ascultător răsplata care li se cuvine prin a-i lua la ceruri ca să fie cu El și cu Tatăl Său pentru totdeauna.(124) În timp ce aceia care continua să fie neascultători își vor primi și ei răsplata lor și vor fi separați de Hristos și de Tatăl Său pentru totdeauna prin a fi distruși.(125)

Însă nimeni nu trebuie să fie separați de Dumnezeu și distruși pentru că Hristos a făcut posibil ca toți oamenii să poată fi justificați prin credință și sfințiți prin Duhul Sfânt, iar astfel să câștige viața veșnică.

Mulți vor să fie doar justificați prin credință și uită cu totul de necesitatea de sfințire. Însă atât justificarea cât și sfințirea sunt necesare pentru salvare!

Justificarea este darul de gratis al lui Dumnezeu de iertare deplină și completă pentru păcatele recunoscute, mărturisite și părăsite, și este primită doar prin credință.(126) Noi nu putem face nimic, fie mare sau mic pentru a merita justificarea noastră.(127) Justificarea vine prin credință în Isus ca Salvatorul nostru personal(128) când venim la El în umilință renunțând la căile noastre rele. Atunci Hristos ne justifică, ne iartă păcatele din trecut care sunt mărturisite, și își pune haina prețioasă a neprihănirii Sale deasupra goliciunii noastre.(129) Însă justificarea nu poate fi reținută în timp ce noi dezonoram Legea lui Dumnezeu; și nici nu vom rămâne acoperiți cu haina prețioasă a neprihănirii lui Hristos atâta timp cât avem vre-un păcat nemărturisit(130) – aceasta nu înseamnă, o dată salvat pentru totdeauna salvat. Însă sfințirea nu este câștigată doar prin credință; aceasta vine printr-o umblare zilnică cu Isus – trăind viața Sa în a noastră, și fiind implinitori ai Cuvântului Său.(131) Justificarea vine doar prin credință, în timp ce sfințirea vine prin credință și fapte. Da, noi suntem justificați doar prin credință, însă suntem judecați după faptele noastre.(132)

Adevărul despre justificare și sfințire este foarte mult ca vâslirea unei barci: o vâslă este credința iar cealaltă este faptele. Dacă vâsliți doar cu vâsla credinței, atunci veți pluti în cercuri de-a-lungul izvorului iar la urma urmii veți cădea desupra cascadei spre distrugere. Același lucru se va întâmpla dacă folosiți doar vâsla faptelor. Însă dacă le folosiți pe amândouă, credința și faptele împreună, atunci puteți să ajungeți în siguranță la destinația dorită evitând moartea.

Noi trebuie să UMBLĂM pe calea neprihănirii spre salvare;(133) noi trebuie să UMBLĂM prin Duhul(134) păzind toate poruncile lui Dumnezeu,(135) nu doar stând în lenevie crezând că vom ajunge la capatul căii printr-o gândire pozitivă. Noi trebuie să ALERGĂM cursa care este înaintea noastră,(136) și fiind un ÎMPLINITOR al poruncilor lui Dumnezeu dacă vrem ca vreo dată să câștigăm viața veșnică.(137) Dacă noi credem că vom câștiga cerul doar prin credință, continuând să încălcăm poruncile lui Dumnezeu și trăind în păcat, atunci credința noastră nu este o credință vie care salvează, ci o credință presupusă și moartă!

“Frații mei, cei folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mătuiască?...Tot așa și credința dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși....După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.” Iacov 2: 14, 17, 26.

De fapt, doar aceia vor fi care umblă pe această cale strâmtă a neprihănirii de sfințire, și nu aceia care cred că doar credința îi va salva, că Dumnezeu va fi capabil să-i salveze și să-i păzească de a cădea în păcat(138) și astfel fiind capabil să-i prezinte fără greșală înaintea tronului Său!

“Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere (aceia care sunt sfințiți—vezi versetul 1), și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale...” Iuda 24.

Însă cât de mulți urmași prețiși ai lui Dumnezeu, din zilele lui Hristos, au ales să-L accepte ca Salvator al lor și să accepte Evanghelia veșnică? Foarte puțini. Și câți din urmașii prețiși ai lui Hristos astăzi vor accepta mesajul de salvare și eliberare din păcat al aceleși Evanghelii? Foarte puțini.(139) Mulți vor lua același curs rău al preoților Iudei, și Il vor crucifica pe Hristos iarăși prin a refuza această Evanghelie adevărată.(140) Dragă cititor, vreți ca să crucificați iarăși pe Hristos prin a refuza această Evanghelie glorioasă care vă oferă salvarea din păcate? Sau veți accepta această Evanghelie glorioasă lăsându-L pe Isus să intre în inimă și în viața voastră, devenind un împlinitor al cuvântului și voinței lui Dumnezeu? Veți disprețui sacrificiul cel mare de iubire a lui Hristos, și făcând ca El să fi murit în zadar pentru sufletul vostru? Sau Îl veți accepta prin a umbla pe calea salvării cu mâna voastră în a Sa? Vă veți lipi de păcat refuzându-L pe Isus și suferind moartea veșnică? Sau vă veți lipi de Isus refuzând păcatul și astfel bucurându-vă de viața veșnică?

Cu toate acestea Însuși Hristos a știut că va fi refuzat și crucificat de poporul Său pretins, și totuși El a fost binevoitor să treacă prin această suferință(141) pentru ca tu și eu, dacă Îl iubim și suntem binevoitori să acceptăm această lumină și adevăr,(142) și binevoitori să fim supuși acestei Evanghelii glorioase,(143) să putem fi născuți din nou ca copii ai lui Dumnezeu.(144) Astfel am fi în dușmănie cu păcatul în loc să fim în armonie cu acesta,(145) și vom fi în pace și armonie cu Dumnezeu.(146) Apoi ne-am putea uni cu Dumnezeu și divinitatea, și ne putem lucra salvarea noastră(147) prin a trăi exemplul perfect al lui Isus în viețile noastre.(148)

Din iubire pentru Dumnezeu noi ne putem opri din a păcatui prin a continua să ne supunem voința noastră voinței Sale și păzind poruncile Sale în mod perfect(149) prin credință și încredere în Dumnezeu(150) și prin putere(151) și har de la tronul Său.(152)

Prin a face aceasta, prin Hristos, noi putem să progresăm spre perfecțiunea caracterului,(153) aducând roade prețioase de neprihănire.(154) Aceasta nu este experiența o dată mântuit pentru totdeauna mântuit, ci este o efortare zilnică împotriva pacatului(155) în ordine pentru a ne curăța și perfecționa caracterele spre sfințire.(156) Aceasta va fi îndeplinită prin lucrurile pe care le suferim(157) pentru că vom rezista ispitei în loc să o acceptăm.(158)

Dacă vom continua această lucrare de sfințire cu credincioșie până la sfârșit,(159) continuând să umblăm și să ascultăm Evanghelia(160) și câștigând biruința asupra fiecărui păcat(161) prin a avea această speranță în noi,(162) noi vom fi capabili să obținem gloria(163) și imortalitatea la a doua venire a lui Isus.(164)

La a doua venire a lui Isus pe norii cerului, toți cei morți în Hristos vor fi înviați,(165) iar celor sfinți credincioși li se va da viața veșnică.(166) Iar apoi vom putea să ne ridicăm vocile noastre eterne prin a aduce laudă și adorare și binecuvântari Dumnezeului veșnic,(167) Împăratului nostru veșnic,(168) cu o bucurie veșnică(169) când vom intra prin porțile veșnice(170) în împărăția veșnică(171) pentru a umbla în lumina ei veșnică.(172)

Aceasta este Evanghelia glorioasă al împărăției cerului,(173) care a fost adusă pentru omenire de la întemeierea lumii,(174) și este predicată tuturor națiunilor și popoarelor.(175) Această Evanghelie va separa pe aceia care o acceptă și o practică,(176) de cei care refuză s-o accepte și s-o practice(177) – în mod special din bisericile babiloniene.(178) Astfel, Dumnezeu va avea un popor curat în care El se poate desfăta să locuiască în ei și să lucreze cu ei.(179)

Ce se va întâmpla cu cei care nu vor să asculte de această Evangheliie a lui Isus,(180) ci care vor alege să părăsească pe Domnul gloriei?

Ei vor fi consumați(181) de mânia lui Dumnezeu,(182) fiind distruși de foc pentru totdeauna.(183) Aceasta va fi răsplata pentru datoria oricărui păcat și fapte rele pe care ei le-au comis,(184) iar ei vor continua să ardă până când datoria lor este plătită pe deplin,(185) și apoi focul se va stinge.(186) Astfel ei vor fi arși până la cenușă,(187) și vor fi ca și când n-au existat niciodată(188) – incluzând pe Satana însuși.(189) Așa că păcatul, și aceia care s-au alipit de el nu vor mai exista și niciodată nu vor mai veni la viață pentru a doua oară.(190)

Însă acesta nu trebuie să fie destinul tău, pentru că Isus a plătit deja datoria ta pentru păcat prin a gusta moartea pentru orice om și femeie.(191) Doar dacă Îl veți accepta ca Mântuitor personal, dacă vă veți mărturisi și părăsi păcatele din trecut și dacă veți umbla pe aceiași cale a ascultării de Dumnezeu și poruncile Sale așa cum a făcut Hristos,(192) atunci veți fi un biruitor și nu va trebui să suferiți această moarte veșnică,(193) ci vă veți bucura de viața veșnică. Și prin a vă dărui inima lui Dumnezeu, veți face ca tot cerul să răsune cu cântări de bucurie!

Dacă aceasta este dorința voastră sinceră, atunci veniți la Isus în umilință, cu o inimă deschisă și fără rezerve, și spuneți această rugăciune simplă:

“Doamne, sunt păcătos, nevrednic și neputincios; salvează-mă, sau altfel voi pieri.”

Când veniți astfel la Isus, El vă va accepta de bunăvoie în brațele Sale puternice, și vă va încălzi inima cu razele Sale strălucitoare ale iubirii Sale divine.(194) Când vă veți deschide inima de bunăvoie lui Isus, El va veni înăuntru și va rămâne Vizitatorul, Protectorul, Cel mai bun Prieten și Lumina vieții voastre.(195)

Așadar venii, acceptați și țineți tare până la sfârșit(196) această Evangheliie glorioasă a adevărului Împăratului nostru neprihănit, prin a pune aceste adevăruri prețioase de viață în inimile și mințile noastre și obținând putere(197) pentru a avansa înainte spre biruință(198) prin Isus.(199) Haideți să ne cercetăm căile(200) și să ne păstrăm separați de a accepta vreo altă evangheliie(201) și de a urma și încrezându-ne în pastori și biserici corupte(202) spre a merge spre calea veșnică a neprihănirii.(203) Astfel putem să trăim cu Dumnezeul și Salvatorul nostru vrednic,(204) și împărățind ca preoți și împărați(205) cu El pe tronul Său(206) în împărăția Sa(207) pentru totdeauna.(208)

Cine se va uni cu mine spre a se strădui “să intre pe calea dreaptă” “să rămâneți tari în același duh, și să luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei;” pentru că “voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului....Întăriți-vă dar mâinile obosite și genunghii slăbănogiți; croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce schiopătează să nu se abată din cale, ci mai de grabă să fie vindecat.”

“Urmăriți pacea cu toți sfinții, fără de care nimeni nu va putea să vadă pe Domnul.”
“Isprăviți dar acum de făcut; **pentru ca după graba voinței să fie și înfăptuirea, potrivit cu mijloacele voastre.**”

“Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată aramătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului....Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii, și sabia Duhului, care este Cuvântul

lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții.” “Căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.”

“Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră, să vă feriți de curvie; **fiecare dintre voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințire și cinste.**” De aceea să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să **mergem spre cele desăvârșite; fără să mai punem din nou temelii pocăinței de faptele moarte,**” pentru că “Domnul va sfârși ce a început pentru mine,” și El nu va “părăsi lucrarea mâinilor Sale.”

Așadar, “Teși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi [Domnului] se umple casa.” (Luca 13:24; Filipeni 1:27; Evrei 12:4, 12-14; 2 Corinteni 8:11; Efeseni 6:10-11, 14-18; Coloseni 1:27-29; 1 Tesaloniceni 4:3-4; Evrei 6:1; Psalmi 138:8; și Luca 14:23).

Urmează notele de subsol

1. 2 Timotei 3:16-17; Proverbe 30:5.
2. Isaia 52:7; Romani 10:15.
3. Efeseni 1:13.
4. Geneza 1:31.
5. Geneza 1:27.
6. Geneza 3:6-13; 1 Ioan 3:4.
7. Geneza 3:19-24; Romani 6:23; Deuteronom 24:16; 2 Cronici 25:4; 2 Regi 14:7.
8. Isaia 14:12-17; Ezechiel 28:13-17; Apocalipsa 12:7-10; Luca 10:18; Ioan 8:44.
9. Romani 6:16; 2 Petru 2:19; Ioan 8:34.
10. Exod 19:21; 1 Timotei 6:16; Geneza 3:24; Isaia 59:2.
11. Maleahi 3:6; Iacov 1:17.
12. 1 Samuel 2:9; Neemia 1:5; 1 Regi 8:23.
13. Galateni 3:16.
14. 2 Ioan 3; Ioan 1:34; Luca 4:41.
15. Isaia 59:2.
16. Ioan 14:6; Geneza 28:12-13.
17. Marcu 1:1; Romani 1:9.
18. Matei 11:27; Ioan 10:25-30; Romani 16:25-27; Efeseni 1:17-23.
19. 2 Samuel 23:5; Isaia 45:17.
20. Ioan 1:34, 36; Apocalipsa 13:8, 5:6, 9, 12.
21. Proverbe 8:22-30; 1 Petru 1:20; Psalmii 90:1-2; Apocalipsa 3:14; Mica 5:2; Habacuc 1:12; Ioan 17:5, 8, 24.
22. Psalmii 111:7-8.
23. Geneza 4:1-7.

24. Vezi cartea Leviticului.
25. Galateni 3:8; Geneza 22:1-18.
26. Deuteronom 5:4-28.
27. Exod 24:12-18; Deuteronom 5:22, 9:9-10.
28. Exod 20:1-23.
29. Exod 21-40; Leviticul 1-27.
30. Exod 30:6, 40:21; Deuteronom 10:2, 5.
31. Deuteronom 31:25-26.
32. Galateni 4:3-5; Psalmii 40:6-8; Evrei 10:5; Zaharia 2:10-11; Isaia 7:14; Matei 1:23; Isaia 9:2, 6-7, 40:9-11; Luca 2:8-14, 30-35; Isaia 8:14-16.
33. Ioan 13:15; 1 Timotei 1:15-16.
34. Evrei 12:2.
35. 2 Corinteni 5:21.
36. Matei 4:1-11; Marcu 1:12-13; Luca 4:1-13; Evrei 4:15.
37. Iacov 1:13.
38. Evrei 1:8-9; Psalmii 45:6-7; Ioan 1:1; Coloseni 2:9.
39. 1 Timotei 2:5; Ioan 8:40, 10:33.
40. Isaia 9:6; Romani 1:3-4, 9:5.
41. Romani 1:3-4; Matei 12:23; Apocalipsa 22:16; Isaia 11:1; Ieremia 33:15; Psalmii 132:11; Luca 1:31-32; Matei 1:1, 16-17.
42. Ioan 2:25.
43. Iacov 1:14.
44. Luca 2:40; Psalmii 71:6-7.
45. Ioan 14:30.
46. Romani 8:3-4.
47. Ioan 8:29.
48. Luca 1:35.
49. Isaia 7:16.
50. Isaia 11:2-5; Ioan 8:26-28, 55.
51. Filipeni 2:6-7.
52. Romani 15:3.
53. Luca 2:52.
54. Filipeni 2:8; Evrei 12:2.
55. Psalmii 119:151; Isaia 50:7-9; Ieremia 23:23; Proverbe 15:29.
56. Matei 1:21.
57. Iona 2:1-2, 7, 9.
58. Luca 2:11-12, 24; Leviticul 12:7-8; Marcu 6:3.
59. Matei 2:23; Luca 2:51; Ioan 1:45-46.
60. Luca 2:1-5; Ioan 19:6-10.
61. Isaia 45:25; Romani 3:28; Galateni 2:16; Romani 3:24; Titu 3:7; 1 Corinteni 6:11; Romani 5:9, 3:4; Matei 12:37; Romani 2:13; Iacov 2:20-24.
62. Romani 5:1-5; Efeseni 6:10-18; Galateni 5:1.
63. Romani 8:1-2.
64. Romani 6:16, 5:21.
65. Ieremia 23:6; Isaia 61:10.

66. Filipeni 4:13.
67. 2 Corinteni 1:9-10.
68. Isaia 40:8.
69. Ezechiel 18:23, 32.
70. Țefania 3:17.
71. Romani 6:22.
72. Romani 8:3.
73. 1 Ioan 3:6.
74. Isaia 53:10-12; 2 Corinteni 5:21; 1 Corinteni 15:3.
75. 1 Petru 2:24.
76. Psalmii 85:8-10; Filimon 3.
77. Daniel 9:26-27; Evrei 9:1-28, 10:1-24.
78. Evrei 8:1-4.
79. 1 Ioan 2:1.
80. Ioan 1:29; 1 Ioan 2:2, 3:5.
81. Apocalipsa 1:5.
82. 1 Ioan 1:7.
83. 1 Ioan 1:9; Efeseni 5:25:27.
84. Galateni 1:4; Matei 6:13; 2 Timotei 4:18.
85. 1 Petru 3:18.
86. Evrei 9:16-17; Galateni 3:15.
87. Eclesiastul 12:13-14.
88. Geneza 2:2-3; Exod 20:8-11; Matei 28:1; Marcu 16:1-2, 9.
89. Matei 12:8; Marcu 2:28; Luca 6:5.
90. Romani 3:20, 7:7, 9.
91. Romani 5:13, 4:15.
92. Romani 6:23.
93. Coloseni 2:9-14, 17.
94. Proverbe 7:1-3; Ieremia 31:33-34; Evrei 10:16-17.
95. Iacov 1:8, 4:7-8; 1 Regi 18:21; Luca 16:13; Judecători 8:21; Romani 6:16.
96. Romani 7:7-13.
97. Galateni 3:24; Romani 7:24-25, 8:1-14.
98. Romani 6:1-23; Evrei 12:1-4; Filipeni 1:21.
99. Isaia 60:2-3, 9:2, 11:10; Zaharia 9:9-10; Osea 2:23; Ioan 10:15-16.
100. Ioan 1:29; Isaia 61:1-2; Ioan 8:34-36.
101. Matei 10:34-39, 23:1-39; Isaia 9:16, 42:7, 5:13; Proverbe 23:27-28, 7:24-27, 2:16-18; Psalmii 40:2; Zaharia 9:11; Ioan 10:3-4, 4:20-24; Isaia 37:31-32; Țefania 3:1-4.
102. Luca 9:22, 17:25; Marcu 12:10; Ioan 9:22, 7:13; Matei 26:3-5; Ioan 11:47-53.
103. Isaia 53:1-3.
104. Luca 22:21-22; Ioan 18:2-5; Luca 22:47-48.
105. Matei 26:31, 36; Psalmii 88:8.
106. Marcu 10:33-34; Luca 20:19-20; Fapte 13:28; Matei 27:1-2, 11-31; Luca 23:22-25; Ioan 19:6-7, 14-16.
107. Apocalipsa 17:1-2, 18, 14:8, 18:2-4.
108. Marcu 15:15-20; Isaia 53:4-5, 50:6; Plângerile lui Ieremia 1:12; Psalmii 22:16; Ioan 19:18; Psalmii 22:6-8; Matei 27:42-43; Psalmii 22:1; Matei 27:46.

109. Maleahi 3:1; Isaia 49:8, 54:10.
110. Amos 5:10; Ioan 8:37, 40, 16:9.
111. Matei 24:4-14; Ioan 15:18-25, 16:1-4.
112. Romani 9:6.
113. Vezi deasemenea Isaia 31:4; Ieremia 1:8-9, 17; Ezchiel 3:8-11; Isaia 51:12; Iosua 1:9; Psalmii 112:7, 23:1-6.
114. Psalmii 16:10, 71:20; Matei 28:2-6.
115. Luca 24:51; Marcu 16:19; Fapte 1:9-11; 1 Petru 3:22; Evrei 12:2, 10:12.
116. Evrei 9:3, 7, 24; 10:19-21.
117. Vezi Exod 29-30; Leviticul 16-17.
118. Romani 6:10; Evrei 7:27, 9:28, 10:12; 1 Petru 3:18.
119. Evrei 8:1-4.
120. Daniel 12:1; Apocalipsa 22:11; Luca 13:25-28.
121. Efeseni 4:22-24, 31; Coloseni 3:8-13.
122. Evrei 9:28.
123. Psalmii 7:1, 27:12-14, 41:1-2, 50:15, 59:1-5, 71:1-5; 2 Timotei 4:17-18; Isaia 51:21-23; Proverbe 11:8; Estera 3-9; 1 Cronici 16:34-35; 2 Regi 17:39.
124. Rut 2:12; 1 Tesaloniceni 4:16-17; Proverbe 11:31, 13:13.
125. Matei 13:40-42, 49-50, 25:41, 46; Iuda 14-15.
126. Proverbe 28:13; 1 Ioan 1:9; Romani 5:1; Galateni 3:24.
127. Galateni 2:16.
128. 1 Corinteni 6:11; Galateni 3:11.
129. Isaia 61:10; Ieremia 23:6; Apocalipsa 3:18.
130. Romani 2:13; Iacov 2:24.
131. 1 Tesaloniceni 4:3-4; 2 Tesaloniceni 2:13; 1 Petru 1:2; Ioan 17:17-19.
132. Matei 25:14-46.
133. Proverbe 12:28, 16:17; Psalmii 23:3; Romani 6:4.
134. Romani 8:1, 4; Galateni 5:16; Filipeni 3:8-19.
135. 2 Ioan 6; Apocalipsa 21:24.
136. 1 Corinteni 9:23-27; Evrei 12:1.
137. Apocalipsa 22:14-15; Iacov 1:22.
138. Proverbe 11:5.
139. Matei 7:14, 20:16, 22:14; Luca 13:23-24.
140. Galateni 3:1; Evrei 6:4-6, 10:26-31.
141. Isaia 53:11-12.
142. 2 Corinteni 4:6; Efeseni 1:13; Coloseni 1:5-6.
143. Evrei 12:9; Iacov 4:7; 2 Corinteni 9:13; 1 Corinteni 9:23-27.
144. 1 Corinteni 4:15; Efeseni 1:5-6; Galateni 3:26; Romani 8:16-17, 21.
145. Geneza 3:15; Romani 16:19-20.
146. Luca 1:78-79; Fapte 10:36; Romani 5:1; Coloseni 1:20.
147. Filipeni 2:12-13, 1:6; Efeseni 3:16-21.
148. Ioan 13:15; 1 Petru 2:21-25; Romani 12:1-2; Efeseni 4:23-24; Filipeni 2:5; Matei 22:37; Isaia 26:3; Evrei 8:10.
149. Matei 5:48; 1 Ioan 2:3-7; Ioan 14:15, 23, 15:9-14; Apocalipsa 14:12; Romani 7:1, 12, 14-16, 22; Evrei 4:2-11.

150. 1 Ioan 5:4-5, 19; 1 Timotei 4:10.
151. Isaia 26:3-4, 40:28-31.
152. Evrei 4:16; Fapte 20:24.
153. 2 Petru 1:5-10.
154. Galateni 5:22-25.
155. Filipeni 1:27.
156. Titu 2:11-15; 1 Petru 1:15-16; Romani 6:19-22.
157. 2 Timotei 1:8; 1 Petru 4:1-2, 12-16, 19.
158. 1 Corinteni 10:12-13.
159. Matei 25:19-23, 10:22, 24:13; Apocalipsa 2:26; Evrei 3:6, 14.
160. 1 Tesaloniceni 4:1-4; 3 Ioan 3; Coloseni 1:23.
161. 1 Corinteni 15:57-58.
162. 1 Timotei 1:1; Evrei 6:17-20; Coloseni 1:27; Romani 8:10; 1 Ioan 3:3; Coloseni 1:5-6; 1 Ioan 4:4; 1 Petru 3:15; Efeseni 6:19.
163. 2 Tesaloniceni 2:14.
164. 1 Corinteni 15:51-54.
165. Apocalipsa 1:7; Iov 19:26-27.
166. 1 Tesaloniceni 4:16-17; Ioan 4:14, 6:27, 47, 12:50.
167. Psalmii 106:48.
168. Psalmii 2:2, 6-7, 29:10; Ioan 1:49; Ieremia 10:10.
169. Isaia 35:10, 51:11.
170. Psalmii 24:7-10.
171. Psalmii 145:13; Daniel 4:3, 7:27; 2 Petru 1:11.
172. Apocalipsa 21:23-25; Isaia 60:19-20.
173. Apocalipsa 14:6; Matei 4:23, 9:35.
174. Matei 25:34.
175. Matei 24:14; Psalmii 68:11; Romani 10:18; Apocalipsa 14:6-12, 18:1-5; Numeri 14:21; Habacuc 2:14.
176. Roamni 1:1.
177. Roamni 10:16; Efeseni 5:8-11; 2 Timotei 3:1-7; 2 Petru 3:1-18; Ezra 9:14-15; 1 Ioan 2:18-28; 2 Ioan 6-11; Psalmii 2:3.
178. Isaia 52:11; Ieremia 51:6; Amos 3:3; Apocalipsa 18:1-4.
179. 2 Corinteni 6:14-18.
180. 1 Petru 4:17-18.
181. Isaia 1:28.
182. Efeseni 5:6; Apocalipsa 16.
183. 2 Tesaloniceni 1:8; Apocalipsa 14:9-11, 19:20, 20:10, 14-15, 21:8, 27.
184. Psalmii 28:4; Apocalipsa 22:12; Isaia 59:18; Romani 2:5-8; Iuda 15.
185. Matei 18:34.
186. Isaia 47:14.
187. Maleahi 4:1-3.
188. Obadia 15-16; Psalmii 37:10.
189. Ezechiel 28:12-19.
190. Naum 1:2-9; Apocalipsa 21:4-5.
191. Evrei 2:9.

192. Apocalipsa 3:21.
193. Ioan 8:51-52.
194. Cântarea Cântarilor 2:4.
195. Apocalipsa 3:20; Ioel 2:12-13.
196. Apocalipsa 2:25-26, 3:8-12.
197. Eclesiastul 8:4.
198. Psalmii 98:1.
199. 1 Corinteni 15:57; Apocalipsa 15:2.
200. Hagai 1:7.
201. 2 Corinteni 11:3-4; Galateni 1:6-9.
202. 2 Corinteni 6:14-18; Apocalipsa 18:1-4; Ieremia 17:5; Isaia 9:6.
203. Psalmii 139:23-24, 98:2.
204. Apocalipsa 4:11, 5:9, 11-13.
205. Apocalipsa 1:5-6, 5:10, 20:6.
206. Apocalipsa 3:21.
207. Apocalipsa 2:7; 2 Tesaloniceni 1:5.
208. 1 Ioan 2:17, 25; Apocalipsa 22:5.